

ДЕНЬ ЄДНАННЯ

В Україні 16 лютого відзначається вперше «День єднання». Під час святкування на будинках і спорудах всіх населених пунктів України підняті державні прапори та прикріплені до одягу жовто-блакитні стрічки.

В цей день о 10-тій годині ранку Центр дитячої та юнацької творчості відділу освіти Добропільської міської ради долучився до акції «Сила єднання». В руках дітей, адміністрації, керівників гуртків, усіх працівників закладу замайорили прапориці. Валерія Сметана, вихованка арт-студії акторської гри «Престиж», у вірші про Україну закликала усіх підтримати мир та щасливе життя на нашій землі. Об'єднавшись, діти та дорослі виконали державний гімн та виказали свою любов до України.

Студія ТБ і преси «Рожевий слон»

СХИЛЯЄМО ГОЛОВИ ПЕРЕД ГЕРОЯМИ

У Добропіллі 13 жовтня 2017 року на Алеї пам'яті захисників України в місцевому парку було встановлено пам'ятний знак воїнам АТО.

На пам'ятнику увічнена пам'ять військових, які загинули на території Добропільського району за час АТО та добровольців з Донеччини — **Влада Казаріна та Олександра Єрмакова.**

За останній час з'явилися нові прізвища на пам'ятній плиті **Андрій Абросімов, Андрій Кравченко, Андрій Деріло, Юрій Сігяєв, Володимир Хоменко.**

Студія ТБ і преси «Рожевий слон» ЦДЮТ

ГЕРОІ НЕБЕСНОЇ СОТНІ... ХТО ВОНИ?

За ініціативою Донецького обласного палату дитячої та юнацької творчості, до Дня Героїв Небесної Сотні, з метою увічнення людської, громадянської відваги та самовідданості, сили духу і стійкості громадян, завдяки яким змінено хід історії нашої держави, гідного вшанування подвигу Героїв Небесної Сотні, ЦДЮТ відділу освіти Добропільської міської ради приєднався до обласного челенджу-марафону «Схиляємо голови перед героями».

20 лютого 2014 року стало найчорнішим днем в історії незалежної Української держави: цього дня у центрі столиці загинули десятки українців, які протестували проти режиму тодішнього президента.

Героями Небесної Сотні стали люди, різні за віком, статтю, освітою, релігійними й навіть політичними переконаннями. Найстаршому – Іванові Наконечному – тоді виповнилося 82 роки, а наймолодшому – Назарові Войтовичу – лише 17.

Замість сотень на Майдан вийшли тисячі, а згодом і десятки, сотні тисяч людей...

Усіх їх об'єднала мрія жити у демократичній європейській країні, бути господарями на Богом даній землі. Першими в один з листопадових вечорів зібралися у центрі Києва студенти. Мета — висловити незгоду з позицією тодішнього президента, який цілеспрямовано здавав Росії національні інтереси України, обравши не європейський шлях розвитку, як обіцяв, а російський. За це їх розігнав «Беркут», жорстоко побивши — у лікарні потрапили десятки людей.

- Ми сподівалися, що це послужить добрим уроком для охочих протестувати, — зізнався у розмові зі мною знайомий полковник МВС. — А вийшло навпаки: замість сотень на Майдан вийшли тисячі, згодом і десятки, сотні тисяч. Тоді пригадалася книга Леоніда Кучми під промовистою назвою «Україна не Росія»...

Першою жертвою став 21-річний Сергій Нігоян, який загинув від поранення картечню у серце. Того, хто стріляв, так і не знайшли...

Волинянину Сергію Байдовському було всього 23 роки, він навчався у Луцькому університеті, працював. Його смертельно поранено 20 лютого. Про світогляд цієї молоді людини багато що говорить цитата з книги Левка Лук'яненка, залишена на його сторінці у соцмережі: «Нація, яка не готова посилати синів на смерть, не виживе...»

А ось активному учасникові Євромайдану, киянину Олександру Бадері тоді виповнилося 66 років. Велика родина, четверо дітей... Він захоплювався історією часів УНР, навіть мріяв колись створити музей Січових Стрільців. Під час масових протестів Олександр допомагав пораненим і застудженим, готуючи відвари та настої з трав. Сильно застудився, коли його облили крижаною водою з водомета, зазнав отруєння газами. У сутічках його так побити, що додому привезли у важкому стані. Але до лікарні він не звернувся, боячись арешту. Помер 28 січня...

Деякі коментарії до нього
Katerina Jo

Фільм затрунул воспоминания о тех событиях, которые продолжаются по сей день в Украине. Как был обстрел нашего города: утром, когда все вели детей в детский сад, повторный обстрел, когда дети делали зарядку в пришкольном летнем лагере. Как я, проходя в 2015ом лечение в больнице города Краматорск, во время бомбежки, схватив воду и подушку, бежала в подвал. Как моя подруга и одноклассница, живя в Донецке, спала в ванной. Мама подруги, которая упала навзничь на землю во время обстрела Доброполя, и упавший неразорвавшийся снаряд в двух метрах от неё. Ранение брата, который добровольцем несколько лет защищал Украину. И, самое страшное, - смерть моего друга, Вовки Хоменко, который тоже добровольцем много лет защищал нашу страну... Парень 2 года назад, будучи на службе, подорвался на mine...

P.S. Если этого кто-то не видит- это не значит, что этого нет.

Алексей Тишевский

Тяжелый фильм. Особенно полезно посмотреть тем, для кого война где-то далеко...и только по тв. Позвоните своим близким! Ну, а когда пожилые родители или близкие до сих пор на оккупированной территории, срочно приехать и вывезти их практически нереально, очень сложно и опасно. А так, чтоб просто сесть в машину на Ивано-Франковских номерах да еще с армейской сумкой и камуфляже и поехать через блок посты... это подписать себе смертный приговор.

Устимові Голоднюку, жителю міста Збараж, що на Тернопільщині, на той час ледь виповнилося 19. Тільки-но дізнався про побиття студентів, одразу виїхав до Києва. За кілька днів його сильно побити. Лікарі наклали 12 швів. Повернувся додому, а за тиждень був знову на Майдані. Рятуючи побратима-протестувальника, дістав поранення снайперською кулею. Згодом помер у готелі «Україна». 20 лютого Устим домовився зустрітися з батьком об 11-й, але не дожив. Упізнаючи тіло сина, батько Володимир Голоднюк, колишній міліціонер, сказав: «Я не знаю, чи має Янукович стояти переді мною на колінах, але знаю точно: він має сидіти перед міжнародним трибуналом за те, що зробив з моєю країною і моїм сином».

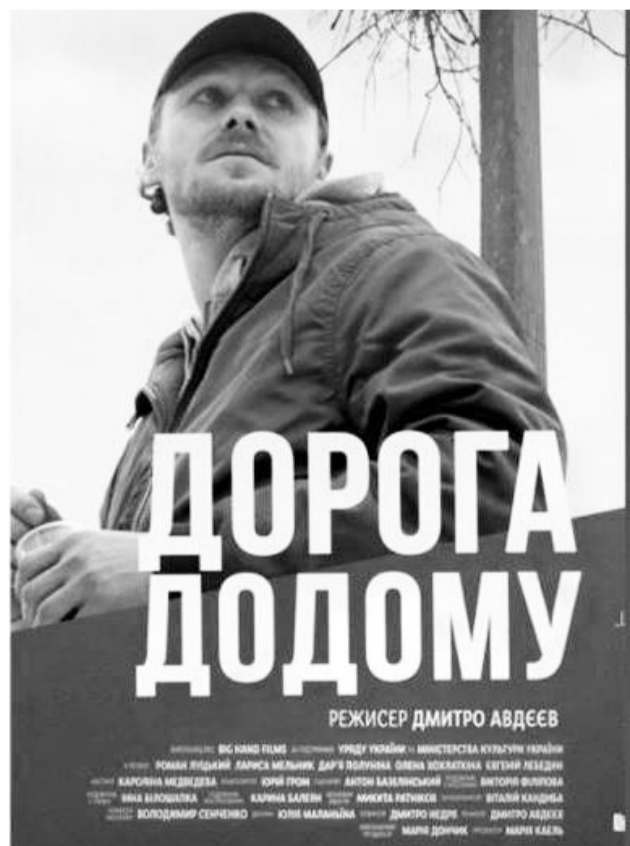
Журналіст В'ячеслав Веремій не дожив три дні до 34-річчя. У ніч на 19 лютого він з колегою їхав з роботи на таксі додому. На розі Володимирської та Великої Житомирської В'ячеслав помітив озброєних «тітушок» у камуфляжі та масках і намагався їх сфотографувати з машини. Озброєні люди тут же напали на авто, почали його трощити, витягнули водія і пасажирів. Журналіста з криками «Кого снимал? Зачем снимал?» сильно побити, після чого вистрелили в груди, залишили стікати кров'ю. А присутні на місці міліціонери лишилися дружина і син...

Людина не вмирає. Вона живе стільки, скільки її пам'ятають...

Держава не забула тих, хто поліг у січнево-лютневій дні 2014-го: всім їм надано звання Героя України, засновано орден Героїв Небесної Сотні, їхніми іменами названі вулиці, сквери.

Сергій Зяцьєв,
Кореспондент АрміяInform
<https://armyinform-com-ua.translate>

«ДОРОГА ДОДОМУ» (короткометражний фільм)

За підтримкою Уряду України та Міністерства Культури України нещодавно вийшов короткометражний фільм «Дорога додому», режисер якого наш земляк, випускник студії ТБ і преси «Рожевий слон» - Дмитро Авдєєв. Зйомки фільму проходили в Києві, Слов'янську та Добропіллі. Пропонуємо переглянути його в Ютубі за посиланням <https://www.youtube.com/watch?v=hStEBFm10rw>

Фільм не залишить вас байдужими.

Сергей Звягинцев

Блестяще, Дима. Цепляет с первых кадров. Камера на плече (привет Ларсу фон Триеру) создает камерность, эффект присутствия. Джамала в самую точку. Но главное -сам посыл, как никогда своевременный -надо не забирать Украину с Донбасса, а возвращать ее туда. Аплодирую стоя.

ЯсНА Яна

Ааа! Мурахи по тілу і сльози самі течуть. Це сильно. Дуже сильно!

Irina Tolochko

Дякую за фільм. Передав усі почуття людей, чії рідні знаходяться там і війна, хоч фізично й далеко, але тут поруч.

Олександра Андрусенко

Дякую. Сумний фільм... правда життя. Відмічу особливо - Музичний супровід

Mimi

Это же Доброполье!) Да? Благодарю за фильм! Тронул до глубины души...

Peter Racer

Я плачу... хочу до дому... я с Макеевки, Донецк...

Розовый Слон

Студія ТБ і преси «Розовый слон» гордиться своїм випускником Дмитриєм Авдєєвим. Молодець! Фільм тронул нас до слез. Замечательная работа! Удачи и дальнейших успехов!

Катерина Концевич, Ася Островерхова